

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts tiesiskās noteiktības princips.

Šajā sakarā prasītāja norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek pārkāpta tiesiskā noteiktība, ņemot vērā, ka i) viela bis ftalāts (2- etilheksils) (DEPH) tajā ir norādīta kā endokrīno vidi traucējoša viela, lai gan Savienības tiesībās nedz šī viela, nedz kritēriji tās identificēšanai nav noteikti, un šo definīciju vai šos kritērijus ir izstrādājusi Komisija, pamatojoties uz Padomes un Eiropas Parlamenta regulām un lēmumiem, un ii) ka šis lēmums ir pieņemts procedūrā, kas joprojām nav pabeigta, lai gan tā ir jau ir pavirzījies uz priekšu, saistībā ar atļaujas piešķiršanu vielai *DEPH*, kas norādīta kā reproducēšanās funkcijai toksiska viela Regulas Nr. 1907/206 57. panta c) apakšpunkta izpratnē.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums neesot pamatots ar pārliecinošiem un objektīviem zinātniskiem konstatējumiem.

Šajā kontekstā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir kļūdainais, jo tas nebalstās uz pārliecinošiem un objektīviem zinātniskiem konstatējumiem, kas pierādītu, ka viela *DEPH* atbilst visiem Regulas Nr. 1907/206 57. panta f) apakšpunktā noteiktajiem kritērijiem.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka esot pārkāptas prasītājas tiesības un Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā noteiktie principi un pamatbrīvības, un Eiropas Savienības Pamattiesību harta.

Šajā sakarā prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums un pirms šī lēmuma pieņemšanas notikusī procedūra atbildētājā pārkāpjot viņas tiesības, kā arī Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā noteiktos principus un pamatbrīvības, un Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, it īpaši tiesiskās noteiktības principu, tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu un tiesības netraucēti rīkoties ar savu īpašumu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra Regula (EK) Nr. 1907/2006, kas attiecas uz ķīmikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (*REACH*), un ar kuru izveido Eiropas Ķīmikāliju aģentūru, groza Direktīvu 1999/45/EK un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 793/93 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 1488/94, kā arī Padomes Direktīvu 76/769/EEK un Komisijas Direktīvu 91/155/EEK, Direktīvu 93/67/EEK, Direktīvu 93/105/EK un Direktīvu 2000/21/EK (OV L 396, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2015. gada 6. martā – Fortischem/Komisija

(Lieta T-121/15)

(2015/C 178/17)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Fortischem a.s* (Nováky, Slovākija) (pārstāvji – C. Arhold, P. Hodál un M. Staroň, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2014. gada 15. oktobra lēmuma par valsts atbalstu SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP), ko Slovākija īstenojusi attiecībā uz *NCHZ*, 1., 3., 4. un 5. pantu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza sešus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums.

Prasītāja apgalvo, ka ar Komisijas lēmumu, saskaņā ar kuru pasākums, ar ko sabiedrība *Novácke chemické závody, a.s.* (turpmāk tekstā – “NCHZ”) tika atzīta par stratēģiskas nozīmes sabiedrību Slovērijas 2009. gada 5. novembra likuma par noteiktiem pasākumiem attiecībā uz stratēģiskas nozīmes bankrotējošām sabiedrībām un ar ko groza citus likumus (turpmāk tekstā – “Slovērijas likums”) izpratnē, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, esot pārkāpts šis pants, jo nepastāvot visi šo pantu veidojošie elementi.

Prasītāja norāda, ka šis pasākums neesot bijis saistīts ar valsts līdzekļu nodošanu, jo valstij neesot uzlikts nekāds papildu slogs salīdzinājumā ar situāciju, kas rastos, ja tiktu piemēroti parastie noteikumi maksātspējas jomā. Šis pasākums arī neesot radījis ekonomiskas priekšrocības NCHZ, ņemot vērā to, ka, pirmkārt, kreditori jebkurā gadījumā būtu vēlējušies turpināt saimniecisko darbību un ka no aizlieguma uz laiku veikt darbinieku atļaišanu labumu būtu guvusi tikai valsts un nevis sabiedrība. Otrkārt, Slovērijas likuma piemērošana atbilstot tirgus ekonomikas dalībnieka testam, jo tā esot ekonomiski izdevīga publiskajiem kreditoriem.

Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka pat, ja Komisijai būtu taisnība un ja Slovērijas likuma piemērošana būtu jāatzīst par valsts atbalstu, kas piešķirts NCHZ, Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, aprēķinādama valsts atbalsta apmēru.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots pienākuma veikt rūpīgu un objektīvu pārbaudi pārkāpums.

Prasītāja apgalvo, ka Komisijai esot bijis pienākums, pirmkārt, informēt Slovērijas valdību par to, ka pēc Komisijas domām Slovērijas *ex post* veiktā analīze neesot bijusi pietiekami detalizēta un, otrkārt, norādīt, kāda papildinformācija vai precizējumi Slovērijas valdībai vēl bija jāiesniedz. Turklāt prasītāja norāda, ka Komisija neesot pieprasījusi informāciju par konkrētiem skaitļiem pirms lēmuma par atbalsta atgūšanu pieņemšanas.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots LESD 296. panta otrās daļas un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

Prasītāja apgalvo, ka Komisija neesot sniegusi nekādu pamatojumu tam, kāpēc šajā konkrētajā gadījumā NCHZ nebūtu turpinājusi savu saimniecisko darbību, ja netiktu piemērots Slovērijas likums, kā arī tā neesot atbildējusi uz Slovērijas valdības argumentiem attiecībā uz publisko kreditoru interesi saimnieciskās darbības turpināšanā.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta, 108. panta 2. punkta, kā arī Procedūru regulas 14. panta 1. punkta pārkāpums, jo atbalsta atgūšana attiecās arī uz prasītāju.

Prasītāja apgalvo, ka attiecībā uz to nepastāvot nekāds valsts atbalsts, jo pārdošanas cena esot bijusi tirgus cenas līmenī. Pēc prasītājas domām, Komisijas argumenti un šaubas par to, vai cena, ko *Via Chem* un pēc tam *Fortischem* maksāja kā atlīdzību par NCHZ aktīviem, atbilst tirgus cenai, esot kļūdaini vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka, ņemot vērā to, ka Komisijai esot pierādīšanas pienākums, nepietiek ar to vien, ka tā izsaka šaubas. Otrkārt, tā kā pārdošana esot notikusi maksātspējas procedūras ietvaros maksātspējas lietu tiesneša uzraudzībā, kuram ir pienākums rīkoties maksātspējīgās sabiedrības kreditoru interesēs, pastāv pieņēmums, ka aktīvi tika pārdoti par pēc iespējas augstāko cenu. Treškārt, uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūra esot bijusi atvērta, pārskatāma un beznosacījuma un līdz ar to tā esot nodrošinājusi pēc iespējas augstāko cenu, kāda pastāv tirgū, un izvēle uzņemties saistības, nekādi neesot ietekmējusi pārdošanas cenu. Ceturtkārt, neraugoties uz to, ka tirdzniecības nosacījumiem starp *Via Chem* un *Fortischem* neesot nekādas nozīmes, tā kā pirmā pārdošana esot notikusi par tirgus cenu, pārdošanas cena, par ko vienojās tirgus ekonomikas privātie uzņēmēji, esot jāuzskata par tirgus cenu, pat ja netika rīkota uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūra.

Prasītāja arī apgalvo, ka ir skaidrs, ka NCHZ aktīvu nodošanu *Via Chem* un pēc tam prasītājai nevarot uzskatīt par mēģinājumu apiet Komisijas lēmumu par atbalsta atgūšanu divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, šī lieta tik ļoti atšķirīgas no klasiska apiešanas gadījuma, ka pat Komisija atzīst, ka tai nav pietiekamu pierādījumu, kas liecinātu par nodomu izvairīties no atbalsta atgūšanas. Otrkārt, Komisija tomēr secina, ka pastāv ekonomiskā pēctecība, kas tai ļaujot atbalsta atgūšanu attiecināt arī uz prasītāju. Tomēr Komisijas secinājums izrietot no kļūdaina vērtējuma, kas balstīts uz katra kritērija nepareizu interpretāciju, un tajā neesot ņemts vērā pierādīšanas pienākums, kā arī tas esot balstīts uz ekonomiskās pēctecības jēdziena, kāds pastāv valsts atbalsta lietās, kļūdainu izpratni.

Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Komisijas pieeja esot ekonomiski destruktīva un nevajadzīga, raugoties no konkurences tiesību viedokļa. Pēc prasītājas domām, Komisija vēloties radīt jaunu, daudz stingrāku judikatūru, saskaņā ar kuru darījuma apmērs esot jāuzskata par visnoteicošāko kritēriju un pārdošanas cena tikai par papildkritēriju, ja tā vispār ir uzskatāma par kritēriju.

5. Ar piekto pamatu pakārtoti tiek apgalvots LESD 107. panta 1. punkta, 108. panta 2. punkta un Procedūru regulas 14. panta 1. punkta pārkāpums, jo lēmuma par apgalvotā valsts atbalsta atgūšanu paplašināšana neesot ierobežota līdz 60 %.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots LESD 296. panta pārkāpums, jo neesot norādīts pietiekams pamatojums attiecībā uz ekonomisko pēctecību.

Prasītāja apgalvo, ka no pirmā pamata ietvaros izteiktajiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas pamatojums neesot pietiekams, lai ļautu Vispārējai tiesai veikt apstrīdētā lēmuma pārbaudi tiesā, un ka prasītāja nevarot saprast iemeslus, kādēļ Komisija secināja, ka pastāv ekonomiskā pēctecība.

Prasība, kas celta 2015. gada 12. martā – *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB

(Lietas T-122/15)

(2015/C 178/18)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (Karlsrūe, Vācija) (pārstāvji – A. Glos, K. Lackhoff un M. Benzing, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ECB 2015. gada 5. janvāra lēmumu (Lietas Nr. ECB/SSM/15/1 – OSK1ILSPWNVBNQWU0W18/3), izdodot rīkojumu, ka paliek spēkā sekas, kas saistītas ar ECB 2014. gada 1. septembra lēmuma (Lietas Nr. ECB/SSM/14/1 – OSK1ILSPWNVBNQWU0W18/1) aizstāšanu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.